Záhady slečny Ashfordové

Večírek v Toskánsku

Vivian Conroy

KLOKAN

edice

Copyright © Vivian Conroy 2023
First published in Great Britain in ebook format by
HarperCollinsPublishers 2023
under the title A FATAL ENCOUNTER IN TUSCANY.
Translation © Rudolf Řežábek, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
A FATAL ENCOUNTER IN TUSCANY
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím One More
Chapter,
a division of HarperCollinsPublishers,
přeložil Rudolf Řežábek
Redakční úprava Helena Škodová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-840-1

1. KAPITOLA

Září 1930

Slečna Atalanta Ashfordová seděla u stolku v čajovně pařížského hotelu Grand Metropolitan a s úsměvem pozorovala bezvadně oděného číšníka, který z vozíku na její stůl servíroval stříbrné podnosy plné sladkostí. Růžové, žluté a zelené makronky, pralinky zdobené elegantními zlatými ornamenty, máslové sušenky stočené do tenoučkých trubiček a nadýchané madlenky.

Tuhle hostinu si skutečně zasloužila. Právě totiž uzavřela poněkud choulostivý případ týkající se korespondence markýze z Merionu. Když se u jejích dveří objevil šlechticův sekretář, aby ji najal, domnívala se, že půjde o nějaké nerozvážné milostné listy, které markýz v mládí poslal ženě svého srdce – tedy o hmotný důkaz mladické pošetilosti ohrožující jeho blížící se sňatek s německou princeznou.

Ukázalo se však, že pravda je úplně jiná. Markýz, vášnivý milovník koní a chovatel vynikajících skokanů, napsal příteli dopis, v němž vyjádřil pochybnosti o jednom ze svých svěřenců. Zvíře bylo podle něj příliš svéhlavé, než aby z něj vyrostl úspěšný parkurový šampion. Toto psaní se bohužel dostalo do rukou bezcitné mladé dámy. Ta měla původně zálusk na majetek markýzova přítele, záhy však vycítila příležitost, jak si snadno namastit kapsu přímo z markýzových

peněz. Vyhrožovala, že list zveřejní – například ho předá tisku –, a nadobro tak zničí jeho chovatelskou pověst, pokud jí nevyplatí astronomické odškodné za mlčení. Markýz věděl, že vyděrači nemají nikdy dost, a propadl zoufalství. Jeho oddaný sekretář proto vyhledal Atalantu, aby vyjednala předání dopisu s podmínkou, že půjde o konečné vyrovnání bez jakýchkoli dalších finančních nároků. Atalanta nejprve váhala, jestli má zakázku přijmout, protože netušila, jak takovou vyděračku přimět k poctivému jednání. Renard však při nalévání kávy zaslechl část rozhovoru a neznatelně jí pokynul, aby nabídku vzala.

Později, když sekretář odešel, jí prozradil, že má v patřičných kruzích známosti, které by dotyčnou slečnu snadno přesvědčily, že rozumná dohoda pro ni bude tím nejlepším řešením. „Jednoduše jí musíme dát nabídku, kterou nebude moct odmítnout," pronesl tehdy s úsměvem.

„*Merci*," poděkovala Atalanta číšníkovi, který se mírně uklonil a odtlačil vozík zpět ke dvoukřídlým dveřím. Tuto středu odpoledne panoval v čajovně božský klid. S tichým úlevným povzdechem zvedla šálek k ústům a vychutnala si jemné jasmínové aroma zeleného čaje. Právě se chystala ochutnat první makronku, když se dveře, v nichž před chvílí zmizel číšník, prudce rozletěly a do místnosti vpadl ředitel hotelu.

Tentýž muž, který ji o patnáct minut dříve spatřil přicházet, osobně ji doprovodil ke stolku a zdvořile se vyptával, jak se jí v Paříži líbí a zda se náhodou nevrací z nějakých zajímavých cest. Řekla mu, že navštívila Santorini. Taktně však pomlčela o tom, že tam pobývala jako společnice postarší dámy, aby diskrétně vyšetřila jedno úmrtí. To sice na první pohled vypadalo jako nešťastná náhoda, ale ve skutečnosti mohlo jít o chladnokrevný zločin. Nakonec se ukázalo, že šlo skutečně o vraždu, která navíc nezůstala jediná. Atalanta tehdy musela napnout všechny síly a riskovat vlastní život i zdraví, aby pachatele dopadla. Nadšená

reakce hotelového ředitele na zmínku o řeckém ostrově pramenila nejspíš z romantické představy: viděl se, jak se prochází mezi bělostnými domky obsypanými růžovými květy bugenvilií, míjí olivovníky s fíkovníky, pochutnává si na čerstvých mořských plodech a z vrcholu proslulých rudých útesů shlíží na azurovou mořskou hladinu.

Ona sama se však z cest nevrátila ani trochu odpočatá a doma na ni okamžitě čekaly další naléhavé případy. Byla nesmírně vděčná svému dědečkovi Clarenci Ashfordovi, který jí odkázal nejen pohádkové jmění, ale i své neobvyklé poslání – diskrétně pomáhat nejvyšším společenským kruhům. Jenže právě toto dědictví jí občas nechávalo jen pramálo času na to, aby si svobodu, kterou jí peníze zajišťovaly, vůbec dokázala užít.

Ředitel se zastavil u jejího stolku, sepjal ruce na hrudi s typicky francouzskou dramatičností a spiklenecky zašeptal: „Ach, mademoiselle Ashfordová! Musím být ten nejšťastnější člověk pod sluncem, že vás tu dnes odpoledne potkávám. Jinak by ze mě byl ten nejnešťastnější z mužů."

Atalanta nad tou tajuplnou šarádou pozvedla obočí. „Stalo se něco?"

„Ano…" Rozhlédl se a ještě víc ztišil hlas. „Zločin."

„Přímo tady v hotelu?"

„*Oui. C'est un drame,*" rozhodil dramaticky rukama. „*Une catastrophe*. Paní Versaintová patří k našim nejváženějším hostům. Bydlí u nás celé měsíce. Ona –"

„Uklidněte se, drahý pane, a povězte mi pěkně od začátku, co se vlastně stalo a jak vám mohu pomoci."

„Vy mi pomůžete? Ach, věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout! Pojďte se mnou." Natáhl k ní ruku, jako by ji chtěl zvednout ze židle. Atalanta lítostivě pohlédla na stůl plný lákavých dobrot.

Ředitel rychle dodal: „Samozřejmě osobně dohlédnu, abyste si čaj mohla dopít později. Vše jde pochopitelně na

účet podniku. Ale teď vás opravdu naléhavě potřebuji. Ten blázen Doriot z toho dělá naprostý chaos."

„Inspektor Doriot?" zeptala se Atalanta s náhlými obavami. Už s ním jednou měla tu čest. Dal jí tehdy velmi nevybíravě najevo, že nemá rád, když se její dědeček plete do policejních záležitostí, a že si rozhodně nepřeje, aby v jeho stopách kráčela i ona. „Jsem si jistá, že je to schopný úředník a udělá maximum…"

„Ale kdeže! Dělá jen maximum pro to, aby k smrti urazil paní Versaintovou, její komornou, onoho sochaře i veškerý personál," rozčiloval se ředitel, zatímco ji vedl po elegantním schodišti do prvního patra. „Měl tu drzost nechat jednu ze svých policistek prohledat každého, kdo se v době krádeže v salonku nacházel! Jedna z mých pokojských mi kvůli té urážce už stihla dát výpověď."

„A co se vlastně ztratilo?" zeptala se Atalanta, aby se skrz záplavu ředitelova rozhořčení konečně dobrala podstaty věci.

„Paní Versaintová vlastní prsten, který prakticky nesundává z ruky. Zlatý kroužek s masivním diamantem. Byl to dar od jejího chotě. Před lety získal důl v Africe a ten nejkrásnější kámen, který se tam našel, nechal při svatbě vsadit do prstenu. Teď je na obchodní cestě ve Španělsku a ona pobývá u nás v hotelu, kde si dopřává nejlepší jídlo i večerní zábavu."

„Ano, a co se s tím šperkem stalo?" pokusila se Atalanta zaměřit jeho pozornost na podstatu věci, zatímco ji ředitel vedl chodbou s tmavě modrým kobercem. Ten zdobila zlatá, propletená písmena G a M – monogram hotelu. Podél stěn stály palmy v květináčích a olejomalby zachycovaly výjevy ze dvora krále Slunce.

„Zmizel," prohlásil ředitel s dramatickým gestem. „Paní Versaintová v poslední době zhubla a prsten jí byl trochu volný. Když vstala z pohovky, sklouzl jí z prstu a odkutálel se po podlaze. Všichni ho pomáhali hledat, ale marně.

Paní Versaintová si pro mě nechala poslat a já všechny, kdo se v apartmá nacházeli, zadržel, dokud nedorazila policie."

Zastavil se přede dveřmi z bíle lakovaného dřeva zdobenými zlatými motivy ovoce a listů. Zaklepal. Po chvíli otevřel uniformovaný strážník. Přes jeho rameno Atalanta spatřila pohovku, na níž seděla elegantní, přibližně čtyřicetiletá blondýnka v broskvových šatech, které obepínaly její štíhlou postavu. Plakala a ustavičně si utírala zarudlou tvář. Komorná v tmavě modrém stála napůl za pohovkou a podávala jí další krajkový kapesník. U mramorového krbu, v němž nehořel oheň, čekaly se skloněnými hlavami dvě pokojské. Obě měly rozpuštěné vlasy a v rukou žmoulaly bílé čepce, které patřily k jejich uniformám. O několik kroků dál stála policistka, zjevně povolaná k osobní prohlídce všech přítomných.

Z vedlejší místnosti se ozval hlas ostrý jako lodní siréna: „Jak jen ta zatracená věc mohla zmizet? Jsou v podlaze nějaké škvíry? Nezapadlo to snad do nějakého zaprášeného kouta?"

Ředitel se začervenal a dotčeně vykřikl: „U nás v podlahách žádné škvíry nejsou a v koutech nemáme ani smítko prachu!"

Z vedlejšího pokoje vyšel vysoký muž, napřímil ramena a zjevně se chystal k ostré odpovědi. Pak si ale všiml Atalanty a jeho výraz ztuhl. „Co tady dělá ona?" vyštěkl.

Ředitel odvětil: „Požádal jsem ji, aby přišla a pomohla nám. Zjistí, co se s prstenem stalo, aniž by musela celý pokoj obrátit vzhůru nohama."

Doriot si nevěřícně odfrkl. „Jak? Nějakým kouzelnickým trikem? Vždyť není v lidských silách najít ztracenou věc, aniž bychom prohledali každé myslitelné místo. A my už je prohledali všechna. Moji lidé prohmatali závěsy, zkontrolovali vázy a –"

„Monsieur Doriot," obrátil se ředitel k Atalantě s pochmurným výrazem, „je přesvědčený, že někdo z těch, kdo po pádu

prstenu na zem pomáhali s hledáním, ho ukryl na nějakém tajném místě, aby si ho později mohl vyzvednout. Jen zatím nedokázal přijít na to, kde by taková skrýš mohla být."

Doriot zrudl jako rak a vypadal, že se na ředitele každou chvíli vrhne.

Atalanta zvedla ruku, aby oba muže přiměla zmlknout. „To je velmi dobrá úvaha," poznamenala klidně.

„Kdyby ovšem k něčemu vedla," ušklíbl se ředitel. „Jenže on už nechal prohledat můj personál. Dokonce přinutil pokojské rozpustit si vlasy, jako by ten klenot mohly ukrýt v nich."

„Jen postupuji důkladně," zavrčel Doriot. „Víme jistě, že místnost nikdo neopustil. Prsten *musí* být tady."

Atalanta se rozhlédla po salonku. Byla tu dvě vysoká okna, ale obě pevně zavřená. Nikdo ho nemohl vyhodit ven, a ostatně by to ani nedávalo smysl. Spadl by na chodník a kdokoli z kolemjdoucích, koho by zaujal třpyt diamantu, by si ho jednoduše odnesl. Na parapetech stála řada květináčů. Přistoupila k nim, aby se podívala, jestli šperk není ukrytý v zemině.

„Tam už jsem se díval," utrousil Doriot. „Není ani v hlíně, ani pod rostlinami."

Atalanta ho ignorovala a pokračovala v prohlídce. Místnost byla plná ozdobných předmětů, které nabízely nesčetné úkryty, ale inspektor jí neustále připomínal, že všechny už zkontroloval. Cítila jeho nepřátelství téměř jako fyzický tlak, který hrozil zatemnit její úsudek. Přinutila se však předstírat, že je tu úplně sama a pouze si procvičuje vlastní mysl. Co bylo nejpravděpodobnější?

Pokusila se komorná paní Versaintové prsten ukrást? Ale proč právě teď? Jistě se jí už dříve naskytly mnohem lepší příležitosti. A pokojské? Obě vypadaly jako vyděšené mladé dívky, které by stěží zachovaly dostatek duchapřítomnosti, aby takové situace dokázaly bleskovým rozhodnutím využít.

Její pohled nakonec spočinul na jediném dalším muži v místnosti – uměleckém typu kolem třicítky, s bradkou a brýlemi s kovovými obroučkami posazenými na špičce nosu. Zamrkal na ni, jako by si nebyl úplně jistý, kdo návštěvnice je a co tu pohledává. Vedle něj stála vysoká dřevěná stolička s hliněnou bustou představující paní Versaintovou. Atalantiny oči sklouzly k jeho rukám umazaným od šedavé hmoty. Pracoval na modelu právě ve chvíli, kdy prsten spadl a začalo to zběsilé hledání.

Zkoumavě se na něj podívala a usmála se. „To je velmi povedená podoba."

„Je to jen model pro mramorové provedení," prohlásila paní Versaintová, která si stále ještě utírala oči. „Můj manžel trval na tom, abych měla vlastní bustu. Chce ji postavit na klavír v naší zimní rezidenci. Musela jsem pro tento hliněný odlitek pózovat, aby měl umělec předlohu, až začne tesat do kamene. Nemám totiž trpělivost pózovat celé dny." Otřásla se.

Atalanta se znovu otočila k dílu. „Inspektore Doriote, zkontroloval jste i tuto bustu?"

„Prosím?" Inspektor na ni nechápavě zíral.

„Tvrdíte, že jste zkontroloval všechno v místnosti. Zahrnuje to i ji?"

Doriot zmateně zamrkal. „A co bych na ní měl kontrolovat?"

Atalanta přistoupila blíž. Sochař ostře vyhrkl: „Nesahejte na ni, nebo zničíte moji práci!"

„Zajímá mě její spodek." Atalanta se zastavila před stoličkou a s přátelským úsměvem pohlédla na mladého muže. „Dotknu se jí opravdu opatrně. Jen ji otočím."

„Dá se snadno poškodit. Hlína je ještě měkká."

„Ano." Atalantin úsměv se ještě rozšířil. „Právě o to jde, že?" Upřeně se mu zadívala do očí. „Když prsten spadl a odkutálel se, pomáhal jste ho hledat. „Zvedl jste ho a vtlačil do měkké hlíny. V jediném okamžiku zmizel z dohledu.

Pak už stačilo jen počkat, až policie pátrání vzdá, a mohl jste si své dílo odnést do ateliéru. Svou bustu, která rázem získala obrovskou hodnotu.“

„Je to pravda, Antoine?“ zeptala se paní Versaintová. „Myslela jsem, že jste úžasný umělec, nesmírně nadaný. Proč si ničit slibnou kariéru kvůli tak nebezpečné krádeži?“

Antoine si povzdechl. „Okamžité pobloužnění. Bylo to zkrátka příliš lákavé, než abych odolal.“ Natáhl se a opatrně skulpturu převrátil. Zkušeným pohybem ukazováčku a palce ze spodní strany cosi vytlačil.

Policistka překvapeně zalapala po dechu, když se na světle znovu objevil ztracený prsten.

Doriot si pod vousy tiše zaklel a upřeně se zadíval na Atalantu. „Jak jste to věděla?“

„Měl byste víc číst, inspektore,“ usmála se. „Všechny velké zločiny už byly někdy v minulosti spáchány. Když si v mysli vytvoříte jejich katalog, budete mít k dispozici nesmírně cennou encyklopedii, ze které můžete kdykoli čerpat.“

Ředitel hotelu doslova zářil. „Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout, mademoiselle Ashfordová. *Merci*.“

Atalanta jen skromně mávla rukou. „Byla jsem zkrátka ve správnou chvíli na správném místě.“

„To se vám to mluví,“ zamumlal Doriot kysele.

Paní Versaintová poznamenala: „Myslím, že si manžel bude muset bustu pořídit u někoho jiného. S kriminálníky nechci mít nic společného.“

Strážníci mezitím nešťastného sochaře vyvedli. Doriot se ještě nadechl, jako by se chtěl s paní Versaintovou zdvořile rozloučit, ta však ostentativně odvrátila hlavu a nařídila komorné, aby jí okamžitě uvařila čaj, protože ji z toho všeho příšerně rozbolela hlava. Inspektor se na Atalantu jen temně zamračil a vzápětí zmizel za svými lidmi i dopadeným zlodějem.

Atalanta věnovala hřejivý úsměv oběma pokojským, které stále ještě vypadaly, jako by nevěřily tomu, co se stalo. „Teď

už se můžete vrátit ke své práci. Všechno je v naprostém pořádku."

„Ale nejdřív se běžte upravit," vložil se do toho ředitel hotelu. „*Vite, vite*." A energickým pokynem ruky je vyprovodil z apartmá.

„Opravdu, nikdy bych nevěřila, že by to byl jeden z nich," přiznala paní Versaintová. Dosud jsem během svých pobytů v tomto hotelu neměla sebemenší potíže. Mohlo mě ale napadnout, že to bude ten sochař. Měl takový neupřímný pohled."

Atalanta potlačila pobavený úsměv nad tímto náhlým a nečekaným vhledem madam Versaintové do lidské povahy. „Jsem ráda, že se prsten našel. Musí pro vás mít nevyčíslitelnou hodnotu, když je to svatební dar od chotě."

„Vídám muže zřídka," mávla paní Versaintová lhostejně rukou. „Naše manželství funguje nejlépe, když jsme od sebe co nejdál. Já žiji tady a užívám si společenského života, on cestuje za obchodem všude tam, kde ucítí šanci na další jmění. Musím uznat, že na peníze má neomylný nos." Podívala se na Atalantu přimhouřenýma očima. „Známe se odněkud? Už jsme se někdy potkaly? Jste mi neobyčejně povědomá. Co kdybyste si se mnou dala šálek čaje a trochu jsme si popovídaly?"

Atalanta neměla ani nejmenší chuť nechat se touto povrchní dámou zpovídat a posuzovat. S předstíraným úlekem proto pohlédla na hodinky. „To už je tolik? Ach, drahá paní, opravdu musím běžet."

Jakmile vyšli z apartmá a znovu míjeli palmy v květináčích a olejomalby s přepychovými výjevy hostin, ředitel překotně vyhrkl: „Váš odpolední čaj na vás ale stále čeká! Mohu zařídit, aby vám ty dobroty i s čerstvou konvicí donesli do salonku paní Versaintové a –"

„Zabalte mi prosím ty sladkosti s sebou, abych si je mohla odnést. Mám ještě jedno setkání," musela Atalanta zalhat. Pro ředitele by totiž bylo nesmírně trapné zjistit, že se jí

prostě nechce společensky trávit chvíle s jeho nejvýznamnějším hotelovým hostem. „Kéž bych měla víc času, ale…“

„Ach, tak hrozně mě mrzí, že jsem vám překazil odpolední chvilku… Ale byla jste skvělá. Opravdu skvělá!“

„Jen jsem si vzpomněla na jeden příběh, který jsem kdysi četla,“ usmála se na něj. „Děkuji vám za důvěru.“

Počkala v hale, než ředitel nechal u číšníka zabalit sladkosti do velké krabice s logem hotelu na víku. S krabicí v náručí pak opatrně sešla po schodech pod velkolepým sloupovím před vchodem.

Vtom pronikavě zazněl klakson. Podívala se doleva a spatřila ohnivě červený sportovní vůz. Za volantem otevřeného dvoumístného roadsteru na ni někdo zběsile mával. Přimhouřila oči proti ostrému slunci, aby rozeznala, o koho jde. Muž za volantem se vzpřímil a ladně vyskočil z auta, aniž by vůbec otevíral dvířka, a dlouhými, atletickými kroky zamířil přímo k ní.

„Raoule!“ vydechla Atalanta a přitiskla si krabici pevněji k tělu. „Netušila jsem, že jste v Paříži.“ Zkoumavě si prohlížela muže, který jí stál po boku už při dvou předchozích vyšetřováních a v oněch krušných časech se stal jejím blízkým důvěrníkem. Věřila, že je pojí přátelství, i když u Raoula bylo téměř nemožné odhadnout, co doopravdy cítí. „Mohl jste přece zavolat.“

„Volal jsem k vám domů. Renard mi prozradil, že jste odešla na čaj. Dal mi tak dost času, abych s ním zosnoval malé spiknutí.“

„Spiknutí? S ním?“ zopakovala Atalanta trochu nechápavě. Ačkoli její věrný komorník věděl, jak moc jí Raoul v minulosti pomohl, a choval se k němu s náležitou úctou, Atalanta se nemohla zbavit pocitu, že mu Renard tak docela nedůvěřuje. Nejspíš se obával říct, že si Raoul hledá bohatou partii, která by financovala jeho extravagantní životní styl. Jelikož Renard sloužil desítky let jejímu dědečkovi,

cítil k ní silné, téměř otcovské pouto a bránil by ji před jakýmkoli nebezpečím – skutečným i domnělým.

„Přesně tak.“ Raoulova pohledná, sluncem ožehnutá tvář se rozzářila oslnivým úsměvem. V hnědých očích mu spiklenecky zajiskřilo, naklonil se k ní a tiše zašeptal:

„Unáším vás.“

2. KAPITOLA

„Unášíte mě?“ zopakovala Atalanta zmateně.

„Ano. Od vašeho komorníka jsem se dozvěděl, že pracujete až příliš tvrdě.“

Aha. Renard ji tedy stále chránil, jen na to šel z jiné strany. Musel mít o ni opravdu vážné obavy, když kvůli jejímu blahu dokázal překonat svou hlubokou nedůvěru vůči Raoulovi. „Neměl by o mých záležitostech mluvit za mými zády.“

„Jen se mnou sdílel své starosti. Prozradil mi, že od návratu ze Santorini jste vyřešila dva případy a třetí jste odmítla jen proto, že vám důrazně doporučil se do něj nepouštět. Má zkrátka pocit, že to s tím detektivním pátráním přeháníte.“

„Mně osobně nic takového neřekl.“ Tedy alespoň ne přímo. Nebo snad jeho narážky záměrně ignorovala, protože je zkrátka nechtěla slyšet? Na svou obhajobu rychle dodala: „Potřebuji si neustále ostřit smysly, a to bez nových případů dost dobře nejde.“

„Přesto jste mi při odjezdu ze Santorini slíbila, že se vrátíte k dovolené, kterou jste tam musela přerušit. Pamatujete? Murano? Váš plán pokračovat do Florencie…?“

„Měla jsem to v úmyslu, jenže jakmile jsem dorazila domů, čekaly na mě dopisy a vzápětí se u mě zastavil sekretář jednoho… vlivného muže a úpěnlivě mě prosil o pomoc.“

„Můžete mě přesvědčovat, jak chcete, ale já trvám na tom, že nutně potřebujete malý oddech od zločinu. A tak jsme s ním něco vymysleli…“

„S Renardem?“

„Sám bych vám do ložnice vtrhnout a sbalit kufry nemohl. Musíte uznat, že by to nebylo zrovna společensky vhodné,“ blesklo mu v očích pobavením. „Váš věrný strážce tedy všechno připravil sám a věci dokonce naložil ke mně do auta.“ Ukázal k nablýskanému dvoumístnému vozu.

„Moje kufry jsou ve vašem autě?“ ujišťovala se Atalanta.

„Ano. Pro muže je to sice nepochopitelná věc, ale dámy přece potřebují spoustu šatů a dalších nezbytností, pokud chtějí cestovat na úrovni. A my si dopřejeme mimořádný luxus.“

„Nerozumím.“

„Atalanto, Atalanto, proč chcete vždycky všechno vědět dopředu? Proč se prostě jen nechcete dát překvapit? Nechte se unést a uvidíte, co pro nás čas přichystá. Co vy na to?“

Atalanta ucítila v břiše příjemné chvění z toho, že se Raoul znovu zčistajasna objevil v jejím životě. Že s ní chce trávit čas, že mu není lhostejné, jak moc pracuje, a že si dal tu práci, aby pro ni připravil překvapení…

Zároveň jí však její racionální mysl našeptávala, že by si to neměla tolik užívat. Raoul vždycky přesně věděl, jak si ji získat, aby ji vzápětí znovu dráždil svými nápady a životními rozhodnutími… Jako automobilový závodník riskoval život při každém tréninku i závodu a obavám ostatních o svou bezpečnost se zkrátka jen smál. Vždycky ho obklopovaly zbožňující ženy a nikdy si nenechal ujít příležitost k flirtování, i když sám tomu říkal pouhá zdvořilost. Názory na lidi si vytvářel až příliš snadno, aniž by si ověřoval, jestli se zakládají na faktech, a nechával se vést čistě sympatiemi či antipatiemi. Loajalitu navíc často projevoval těm, kteří si ji podle Atalantina střízlivého úsudku vůbec nezasloužili.

Kdyby jí někdo v době, kdy ještě pracovala v internátní škole ve Švýcarsku – dávno předtím, než zdědila dědečkovo jmění a jeho detektivní pátrání pro společenskou smetánku –, řekl, že potká muže, jako je Raoul, myslela by si, že se mu bude vyhýbat a z duše ho nesnášet. Nikdy by nevěřila, že si bude jeho společnost užívat a toužit po tom, aby ho poznala blíž. Tento zřejmý rozpor ji mátl a nutil ji chovat se v jeho přítomnosti opatrně. Obávala se, že pod jeho vlivem by její zdravý rozum mohl snadno vzít zasvé.

Byla ráda, že jí neumí číst myšlenky. Cítila, jak jí do tváří stoupá horko, a horečně hledala způsob, jak jeho pozvání odmítnout. „Nevím, jestli by bylo rozumné s vámi jet. Ty dva předchozí případy, kdy jsme spolu trávili čas, nebyly zrovna dvakrát odpočinkové."

„Protože to byla práce. Byla jste v utajení. Nejprve v Provence, potom na Santorini. Snažili jsme se dopadnout chladnokrevného vraha a na odpočinek zkrátka nebyl čas. Ale dnes vás zvu na čistě soukromý výlet. Žádný zločin, žádná práce. Žádné případy ani klienti. Jen vy a já a krásná cesta na místa, která jste vždycky toužila vidět. Co na to říkáte?"

Atalanta měla pocit, že to snad ani nemůže být pravda. Musí to být jen krásný sen, ze kterého se každou chvíli probudí. Raoul je tady a zve ji, aby s ním strávila čas… Ne kvůli vyšetřování, ale… *jen vy a já*. Opravdu to řekl?

„To vezmu já." Raoul jí jemně vzal krabici z rukou.

„Opatrně. Obsah je křehký."

„Copak v tom asi je?" Prohlížel si balíček ze všech stran. „Logo hotelu. Takže žádný butik. Žádné rukavice ani šála. Škoda, šálu byste opravdu potřebovala, aby vám udržela vlasy na místě, až pojedeme v tomhle." V chůzi poplácal kapotu dvoumístného vozu a uložil krabici dozadu. Stejným pohybem odtamtud vytáhl balíček v tenkém růžovém hedvábném papíru a podal jí ho. Chytila ho oběma rukama a ucítila, jak se měkký obsah pod jejím dotykem jemně poddal.

„Rozbalte to," pobídl ji s bezstarostným smíchem.

Tíseň, která ji provázela od chvíle, kdy po vyřešení nečekané krádeže prstenu opustila hotel, rázem vyprchala. Když roztrhla papír, také se zasmála. V rukou držela nádherný tenký hedvábný šátek s elegantním černo-bílým pruhovaným vzorem.

„Koupil jsem ho v Římě," poznamenal Raoul, přistoupil k ní a jemně jí ho vzal z prstů. „Kdybyste dovolila…"

Složil hedvábí do trojúhelníku, přehodil jí ho přes hlavu a zavázal pod bradou. Hřbet jeho ruky se zlehka otřel o její tvář a srdce jí v tu ránu udělalo kotrmelec. Vydávala se s Raoulem za dobrodružstvím. Cíl neznámý. Bylo to tak neuvěřitelně vzrušující. A tak výjimečné. Jak by vůbec mohla odmítnout? Navždy by si to vyčítala. Život byl přece stvořen k tomu, aby se žil naplno, a ne aby o něm člověk jen snil z bezpečí domácího křesla.

A ostatně – už čelila chladnokrevným vrahům a vyvázla z toho vítězně. Čeho by se tedy měla bát na tom, že stráví trochu času s Raoulem?

„*Mademoiselle*…" Raoul jí otevřel dvířka vozu a ona se nasoukala dovnitř. Polstrované sedadlo se pohodlně přizpůsobilo jejím zádům. Mohli v tomhle dojet… Ano, kam vlastně? Neřekl jí vůbec nic.

Ohlédla se na zavazadla uložená za sedadly a s úlevou poznala svůj modro-zlatý kufr.

„Můžeme?" zeptal se Raoul, když nastartoval motor. Usmál se na ni a spiklenecky zamrkal.

Atalanta měla v tu chvíli chuť jen tak zvednout ruce a vykřiknout čistou radostí. Bylo to zkrátka nádherné.

„Vyrazíme." Raoul plynule navedl auto do proudu dopravy. „Vsadím se, že v Paříži jsou místa, která jste ještě v životě neviděla."

„To dá rozum. Vždyť tu žiju teprve od června." Atalanta si povzdechla a pozorovala kolemjdoucí na chodnících, kteří spěchali kolem zářících výkladů a útulných restaurací. „Už

jsou to sice tři měsíce, ale mně to připadá jako celá věčnost. Minulý týden jsem se podívala do kalendáře a úplně mě polilo horko, když jsem si uvědomila, že touhle dobou už jsem měla být zpátky v internátní škole. Že vlastně zmeškávám začátek nového školního roku. Teprve pak mi došlo, že už tam nepracuji a nikdo mě tam nečeká."

„Stýská se vám po tom?"

Jeho otázka ji zaskočila. Zadívala se na jeho profil. „Proč myslíte, že by mi to mělo chybět? Mám teď tolik peněz, tolik příležitostí cestovat, poznávat nová místa a zajímavé lidi… Jak bych vůbec mohla mít čas na nějaké stýskání?"

Raoul jen lehce pokrčil rameny. „Člověk si časem zvykne na všechno. Než jsem se stal profesionálním jezdcem, vystřídal jsem spoustu zaměstnání, abych si vydělal dost peněz a dostal se k nějaké stáji. Vymetal jsem spoustu večírků, kde bylo nutné navazovat známosti a potkávat ty správné lidi. Pracoval jsem tehdy opravdu tvrdě. No a dneska se vzbudím kolem desáté, stojím uprostřed obýváku a říkám si, co vlastně s tím dnem provedu…"

„Děláte ze sebe bohatého zahálčivého floutka, ale vsadím se, že ve skutečnosti dřete jako kůň. Musíte přece neskutečně trénovat na závody a…" Žaludek se jí prudce sevřel, jako pokaždé, když pomyslela na to, jak se vlastně živí. Kdykoli usedne do toho svého závodního stroje, riskuje těžké zranění. Může zemřít.

Mohla bych o něj přijít.

Jenže on není můj, abych o něj mohla přijít.

Raoul pokračoval: „Ale jistě. Přesto si lidé myslí, že je to jen nekonečný kolotoč večírků, koktejlů a zábavy… Jako by to nebyla žádná opravdová práce." Krátce se na ni podíval. „A protože sám vím, jaké to je chodit do normálního zaměstnání, dokážu je vlastně i trochu pochopit." Tiše si odfrkl. „Ale já tu rozebírám takové vážné věci, a vy si přitom chcete jen užít trochu legrace a utéct od všedních starostí."

„Kdepak. Jsem moc ráda, že si spolu můžeme povídat úplně o všem."

„Třeba o tom, co skrýváte v té krabici?"

„To byste v životě neuhádl…" Atalanta mu vyprávěla všechno o svém odpoledním čaji v hotelu a o nečekaném případu, k němuž ji přivolali. „Doriot mě teď už doopravdy nenávidí."

„No jistě, on prohledá celý pokoj, a pak tam přijdete vy a najdete ten prsten během – kolika? Deseti minut?"

„Být na jeho místě, asi bych byla taky trochu mrzutá. Ale nebylo to nic platné, čaj mi mezitím úplně vystydl, a tak jsem požádala ředitele, aby mi ty zákusky nechal zabalit. Moje vděčná zákaznice – i když to vlastně nebyla tak docela zákaznice, ale chápete, jak to myslím – si chtěla strašně moc povídat, takže jsem v podstatě utekla. Jinak bych jí musela dopodrobna vysvětlovat… no, však víte. Jak vlastně žiju, proč ještě nejsem vdaná a… Je zkrátka únavné odpovídat pořád na to samé."

„No, ty dobroty se nám teď budou náramně hodit. Můžeme zastavit a sníst je na jednom velmi zvláštním místě, které znám. Je odtamtud fantastický výhled. Jen počkejte."

Atalanta stála u kamenného zábradlí a shlížela dolů na pařížské střechy, kostelní věže a zelené parky. Hlava se jí lehce točila – jednak z té výšky, jednak ze šampaňského, které Raoul vytáhl odněkud ze zadní části vozu, než ji doprovodil až sem. Nikdy předtím neviděla město z takové perspektivy. Její dědeček sbíral staré plány Paříže a ona si je už mockrát prohlížela, aby pochopila, co na nich tak miloval. Tolik si přála poznat ho blíž, dozvědět se o něm víc, když teď obývala jeho domy a kráčela v jeho stopách. Teď tu stála a bezpečně poznávala jednotlivé monumenty: majestátní katedrálu Notre-Dame, Montmartre s oslnivě bílou bazilikou Sacré-Cœur a Vítězný oblouk, který svou mohutností

dominoval neklidnému dopravnímu ruchu pod sebou. Snažila se vtisknout si do paměti každou křivku města, které nyní nazývala svým domovem.

Raoul k ní přistoupil. „Zamyšlená?“ zeptal se.

Pohlédla na něj. Mít ho po boku jí připadalo tak samozřejmé. Jako by to tak bylo odjakživa.

Při vzpomínce na to, jak ho během svého vůbec prvního vyšetřování v Provence podezírala ze zločinu, se musela pro sebe usmát. „Právě jsem přemýšlela o tom, jak málo vlastně Paříž znám a jak moc bych ji chtěla objevovat. Už kvůli dědečkovi, který to tu měl tak rád. Jeho knihovna je plná knih o městě a ty jeho mapy… Kéž bych si s ním teď mohla promluvit. Zeptat se ho, jaké to pro něj tehdy bylo žít tady, tak daleko od Anglie, daleko od domova.“

„Člověk má zemi, kde se narodil a kde má kořeny. A pak má domov, který si sám vybere. Sám jsem se narodil ve Španělsku a strávil tam část dětství, další část zase ve Francii. Ale od té doby, co závodím, trávím nejvíc času v Itálii, hlavně v Toskánsku, a právě tam se cítím opravdu doma. Ta krajina, jídlo, srdeční lidé… Možná to měl váš dědeček s Paříží úplně stejně.“

Atalanta přikývla. „To je dost dobře možné.“ Usmála se na něj. „Děkuji vám. Za to šampaňské i za tenhle výhled. Bylo to kouzelné.“

„Mluvíte o tom, jako by to už končilo.“

„Vždyť ani nevím, v čem spočívá to vaše překvapení.“

„Jste přece detektivka, ne? Můžete si to snadno odvodit. Na tenhle výlet potřebujete zavazadla, jinak bych Renarda neprosil, aby vám je připravil. To znamená, že jedeme přes celou noc. Ale kam?“

Atalanta zvědavě naklonila hlavu. „Opravdu chcete, abych hádala?“

„Ne, vlastně ani ne,“ zasmál se a pohlédl na hodinky. „Raději už vyrazíme. Nerad bych, abychom přišli pozdě.“

„Pozdě kam?“ Její mysl začala okamžitě horečně pracovat. Bude to divadlo? Nebo snad opera? Ohňostroj někde pod širým nebem? Nebo třeba večeře v exkluzivní restauraci? Zákusky sice byly vynikající, ale v půl osmé večer by její žaludek uvítal i něco vydatnějšího.

Raoul ji lehce vzal kolem ramen. „Pojďte. Zjistíte to sama.“

Znovu nasedli do auta. S naprostou lehkostí se proplétal houstnoucím provozem a ještě si našel čas, aby jí ukazoval jednotlivé pamětihodnosti. Snažila se uhodnout, kam vlastně jedou, ale bylo to zhola nemožné, protože neustále odbočovali z jedné ulice do druhé.

Nakonec dorazili k nádraží. Raoul mávl na nosiče, který naložil všechny jejich kufry na vozík a odtlačil ho před nimi k nástupišti, o němž Raoul mluvil. Atalantino napětí by se v tu chvíli dalo krájet. Kam ji to poveze? Hlouběji do Francie? Nebo na sever do Belgie, do nádherných měst, jako jsou Antverpy a Brusel?

Vtom jí pohled padl na nablýskané tmavé vozy, parní lokomotivu supící v čele vlaku, elegantní cestující vystupující za doprovodu šustění hedvábí a saténu, a na kufry, které zřízenci podávali nahoru do zavazadlového vozu.

Nad hlavami přítomných se rozezněl pronikavý, kovový hlas oznamující cílové stanice: „Lausanne, Milán, Benátky, Bělehrad, Sofie, Istanbul…“

Atalanta pevně chytila Raoula za paži. „My jedeme Orient expresem?“

„Ano. Tím, který projíždí přes Simplonský průsmyk. Odjíždí přesně ve dvacet dvacet a v Miláně bychom měli být zítra dopoledne, chvíli po desáté. Tam na mě čeká další z mých vozů a společně pojedeme objevovat můj druhý domov – Toskánsko.“

Atalanta musela potlačit prudké nutkání padnout mu kolem krku. Nebylo jí vůbec podobné dávat tak otevřeně najevo city. Jenže tahle cesta, tak nečekaná, tak dokonale naplánovaná a…

„Nastoupíme a najdeme svá kupé," přerušil její myšlenky Raoul. „Sehnal jsem dvě vedle sebe, s kompletním servisem. Chci, abyste během téhle cesty poznala skutečný luxus."

„Už teď si tak připadám. Ale opravdu jste nemusel utrácet tolik peněz…"

„Atalanto…" Raoul jí položil ruku na rameno. „O penězích vůbec nemluvte. Já je mám, vy je máte také. To přece není žádný problém. Nechci, aby nám takové věci kazily zážitek."

„Máte úplnou pravdu. Omlouvám se. Už o tom nepadne ani slovo. Tak mě veďte."